

jeho výroku i z výroku samotného, zejména z jeho obsahu. Po stránce subjektivní je ve směrech stížností uvedených třeba zjištění, že úmysl pachatelův směřoval k hanobení českého národa a že si byl pachatel vědom, že hanobení jest způsobilé, by dalo podnět k porušení obecného míru v republice. Z rozhodovacích důvodů vysvítá, že rozsudek zjišťuje, že stěžovatel pronesl uvedené hanlivé výroky, ač věděl, že jimi hanobí český národ. Podle toho zjišťuje rozsudek, že úmysl stěžovatelův směřoval k hanobení českého národa, neboť, je-li zjištěno, že tento obžalovaný v rozhodné chvíli věděl, že výroky tu v úvahu přicházející uzavírají v sobě hanobení českého národa a že tyto výroky přes to pronesl, je tím také zjištěno, že jednal v úmyslu směřujícím k hanobení českého národa. Že však obžalovaný byl si toho vědom, že jeho jednáním, t. j. hanobením českého národa, může býti ohrožen obecný mír v republice, zjišťuje rozsudek výslovně. Má-li tedy posléze uvedená námitka stížností býti pojímána v tom smyslu, že rozsudek postrádá po stránce subjektivní ve směrech stížností uvedených potřebných zjištění, jest ji rovněž pokládati za neodůvodněnou.

Čís. 2937.

Ustanovení § 144 tr. zák. chrání nerušený vývin lidského plodu ve všech obdobích jeho interuterálního života, t. j. od početí až do doby, kdy se odloučí přirozeným pochodem od těla matčina, takže pod ustanovení první věty § 144 tr. zák. spadá i umělé přivodění předčasného porodu v užším smyslu slova, umělé uspišení odloučení se zárodku od těla matčina v době, kdy zárodek jest již schopen samostatného života a po vybavení z lůna matčina skutečně žije.

I zločin vyhnání plodu v užším smyslu slova, t. j. podle první eventualy § 144 tr. zák., jest dokonán teprve usmrčením plodu, nastavším právě odloučením ho od těla matčina.

(Rozh. ze dne 20. října 1927, Zm I 330/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečné stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 4. března 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na vyhnání vlastního plodu podle §§ 5, 144 tr. zák. a přečinem podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatkem čís. 5 § 281 tr. ř. jest rozsudek — arcíť jen v části, k zločinu podle §§ 5, 144 tr. zák. se vztahující — stížen, pokud ponechává stranou výsledky hlavního přelíčení, poukazující ke skutečnostem, že dítě D-ové bylo v době souzeného skutku již samostatného života

schopné, že se narodilo živé a že bylo usmrcena teprve po porodu násilným činem D-ové. Tato neúplnost je stížností vytýkána tím, že zdůrazňuje tyto skutečnosti v námitce, že šlo jen o beztrestné uspíšení porodu. Zjištění těchto skutečností nemohlo ovšem — jak stížnost neprávem předpokládá — vésti ke zproštění stěžovatelky z obžaloby ani pro zločin podle §§ 5, 144 tr. zák. Názor stížnosti, že předmětem vyhnání plodu, t. j. zločinu podle první eventuality § 144 tr. zák. není plod, který dospěl již tak dalece, že jest schopen samostatného života mimo lůno mateřské, lze odkázati na opačný názor v literatuře a i v judikatuře (viz obzvláště rozhodnutí sb. n. s. čís. 842) ustálený, že ustanovení § 144 tr. zák. chrání nerušený vývin lidského plodu ve všech obdobích jeho intrauterálního života, t. j. od početí až do doby, kdy se odloučí přirozeným pochodem od těla matčina, takže pod ustanovení první věty § 144 tr. zák. spadá i umělé přivodění předčasného porodu v užším smyslu slova, umělé uspíšení odloučení se zárodku od těla matčina v době, kdy zárodek jest již schopen samostatného života a po vybavení z lůna matčina skutečně žijě. Avšak uvedené skutečnosti mají význam pro posouzení, které z obou trestních sazeb § 145 tr. zák. jest na souzený skutek použiti. I zločin vyhnání plodu v užším smyslu slova, t. j. podle první eventuality § 144, jest — jak dovozuje rozhodnutí bývalého zrušovacího soudu ve Vídni čís. 1412 úř. sb. — dokonán teprve usmrcením plodu, nastavším právě odloučením ho od těla matčina. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje — mimo dějinný vývoj tohoto ustanovení, který líčí poznámka k uvedenému rozhodnutí z vývodů zástupce generální prokuratury — i doslov a smysl § 145 tr. zák., který mluví povšechně o pokusu vyhnání a o způsobeném, uskutečněném vyhnání, ač se vztahuje i k druhé eventualitě § 144, t. j. k usmrcení rodičího se dítěte před nastávajícím jeho odchodem z těla matky. Má-li takto nastati při obou eventualitách stejný trest, dlužno žádati pro obě eventuality také stejný protiprávní výsledek, tedy i pro zločin spáchaný vyhnáním plodu v užším slova smyslu smrt zárodku, takže jest i na tento zločin použiti toliko trestní sazby stanovené na pokus vyhnání, přišlo-li dítě při uměle uspíšeném porodu na svět živé a zůstalo-li by na životě, kdyby nebylo bývalo zemřelo z příčiny jiné; zejména následkem dodatečného jednání jiné osoby, zvláště matky. Při zjištění uvedených skutečností propadla by tedy stěžovatelka jen první mírnější sazbě § 145 tr. zák., kdežto rozsudek jí vyměřil trest podle přísnější sazby druhé. Pro vyličené zmatky byl — aniž třeba zabývat se ostatními formálními výtkami stížnosti — rozsudek první stolice zrušen z důvodu čís. 5 Šu 281 tr. ř. Jelikož jest podle povahy shledaných zmatků vrátiti věc nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí (§ 288 čís. 1 tr. ř.), bylo stížnosti vyhověno ihned v zasedání neveřejném podle § 5 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na rok 1878.

Čís. 2938.

Skutková podstata přestupku § 312 tr. zák. nepředpokládá urážlivý úmysl na straně pachatelově, ani takový projev, jímž by se úřední osoba